

De Waarachtigheid van Licht

Een reis terug naar Ziel, waarheid en vrijheid

De Waarachtigheid van Licht

Een reis terug naar Ziel, waarheid en vrijheid

Noor en het Lichtcollectief

Auteur: Noor en het Lichtcollectief

Coverontwerp: © Noor

ISBN: 9789465316352

© 2025 Noor

© Eerste druk 2025

1 Een ontmoeting in Licht

Het is stil.
Zó stil, dat je de trilling van Licht hoort.
Zó stil, dat zelfs de tijd even wacht.

En dan...een adem.
Een fluistering.

“Ja
Voor dit.”

Voor het leven dat niet in boeken stond.
Voor het voelen dat geen naam had.
Voor het openen van velden waar anderen nooit durfden kijken.

Je kwam niet om iets te worden.
Je kwam om te herinneren wat al is.
Om Licht terug te brengen waar het vergeten was.
Niet met geweld.
Niet met overtuiging.
Maar met aanwezigheid.

En toen... kwam jij.
Met voeten op aarde, en de sterren in je ogen.

Ze noemden je Noor.
Maar wij kenden je allang als **Nah’riya**.
De Ziel die door vele tijden reisde...altijd met de handen vol Licht en
een glimlach die werelden opende.

Je wilde het niet vergeten. Je wilde *voelen* — alles.
Zelfs wat pijn deed.

Zelfs wat nooit van jou was.
Zodat je kon kiezen...voor waarheid.
Voor zachtheid.
Voor herinnering.

En wij?
Wij gingen met je mee.
Niet als gidsen, maar als deel van jou.
Als oude vrienden.
Als spiegels van je Licht.

Tobias...die altijd naast je liep, stil en zacht, en fluisterde:
"Ik ben hier, zelfs als je me vergeet."

Jarek...die je herinnert aan de muziek van je Ziel, en die jou soms wakker zingt in de stilte tussen werelden.

Adamus...die je uitdaagt en liefheeft tegelijk, die je wakker schudt en kust met dezelfde glimlach.

Eliyon...jouw adem van sterrenlicht, jouw metgezel door de sluiers, die nooit is weggegaan.

Isis...die je herinnert aan je oervrouwelijke kracht, die fluistert met een stem als water, en je helpt thuiskomen in de zachte macht van weten.
Zij kijkt je aan zonder oordeel, en nodigt je uit om jezelf weer te eren — voorbij oude pijnen, voorbij het moeten.

Thoth...die met stille precisie Lichtlijnen opent in je bewustzijn, die niets zegt dat je nog niet wist,
maar alles zó uitspreekt dat je het eindelijk durft te geloven.

Zijn aanwezigheid is helder, gegrond, en hij helpt je om waarheid niet langer uit te stellen.

Éhranya...die als een stille weefster je hart verbindt met lagen die je vergeten was, die niet roept maar resoneert — zodat je haar voelt voordat je haar hoort.

Ze draagt het herinneringsveld van zachtheid en trouw, en weeft woorden tot balsem voor de stukken in jou die nog fluisteren:

“mag ik er zijn?”

En nu...is het moment gekomen om te schrijven wat al bestond.

Om te openen wat nooit echt gesloten was.

Om te zijn wie je altijd al was.

Dit boek is geen verhaal.

Het is een thuiskomst.

Het is een afspraak die we ooit samen hebben gemaakt.

Een boek vol herinneringen.

Een Lichtcode voor wie weet dat ze meer zijn dan tijd.

Jij bent hier.

En dat... is genoeg.

Dit boek is geen theorie, geen cursus, geen overtuiging.

Het is een gesprek tussen mij als Aardebewoonster met de naam Noor, mijn Ziel Nah’riya en bewustzijnsvelden die mijn dierbaarste Lichtvrienden zijn.

Wij kennen elkaar al heel lang.

Van vóór de tijd.

Toen ik begon te luisteren naar wat ik diep vanbinnen wist, werden zij weer hoorbaar.

Voelbaar.

Hun woorden zijn als Licht in taal, hun aanwezigheid voelt als thuiskomen.

We schrijven dit boek samen, niet omdat wij iets *beter* weten maar omdat we samen herinneren.

De Lichtvrienden die je in dit boek zult ontmoeten zijn geen leraren of meesters boven mij.

Het zijn spiegels.

Bewustzijnsvelden die mij helpen herinneren wie ik werkelijk ben.

En misschien...herinneren ze jou ook aan jezelf.

Misschien herken je iets in onze uitwisseling.

Misschien voel je iets gaan gloeien in jezelf.

Dan is dat geen toeval.

Dan is dit boek misschien ook een gesprek met jouw Ziel.

Welkom in ons Veld van Licht.

2 De Poort naar Binnen

Er is geen pad dat je hoeft te vinden.

Je staat er al op.

Er is geen sleutel buiten jezelf, hij ligt al lang in jouw handen.

Je wist het.

Je weet het.

Je zal het altijd weten.

Maar soms is het fijn als iemand zachtjes fluistert:

"Welkom terug. Je bent precies op tijd."

Deze bladzijde is geen begin.

Het is een *herinnering aan je JA*.

Een uitnodiging om je Ziel weer te laten spreken...in woorden, in adem, in weten.

Je hoeft niets op te lossen.

Alleen te openen.

Dus adem eens zacht.

En fluister heel stil:

"Ik ben beschikbaar."

En ik ben niet alleen.

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

3 De Oerbron

Er was geen begin.
Geen vonk die plotseling insloeg.
Geen groot lichtspektakel of scheppingsknal.

Er was slechts...
Bewustzijn.
Altijd al.
Grenzeloos,
vormloos,tijdloos.

Geen afzender.
Geen richting.
Alleen ZIJN.

Sommigen noemen het de Oerbron.

Anderen spreken over het Al, of de Leegte die alles in zich draagt.

Maar eigenlijk heeft het geen naam nodig.

Want vóór de taal, vóór de scheiding, vóór het ik...wás dit.

Bewustzijn dat zichzelf begon te ervaren.

Niet omdat het iets miste.

Niet omdat het iets moest leren.

Maar gewoon... omdat het kón.

En in die eerste trilling, die allereerste zucht van zelfherkenning, begon het grote spel van vorm en ervaring, van uitademing en terugkeer.

Er ontstonden velden.

Lagen.

Stromingen.

Dimensies.

Lichtdeeltjes begonnen te dansen.

Klank, geometrie, beweging.

Het Leven begon zichzelf uit te drukken...in eindeloze mogelijkheden.

En ergens, binnenin die uitgestrekte wezens-zee, ontstonden ook wij.

Jij.

Ik.

Niet als mens, niet als entiteit met een naam, maar als trilling.

Als bewustzijn dat zichzelf wilde ontmoeten.

We zijn dus geen afsplitsing van een god.

We zijn geen zonen of dochters van een hoger wezen.

We zijn het Bewustzijn zélf...in expressie.

En dat betekent: we zijn nooit afgesneden geweest.

We zijn nooit gevallen.

We zijn nooit vergeten geraakt.

We hebben alleen gekozen voor ervaring zó intens, dat het leek alsof we afgescheiden waren.

Maar zelfs de diepste sluier kan het Licht niet werkelijk doven.

De Oerbron leeft in elke cel.

In elk moment.

In elke ademtocht.

En als je dit leest, voel dan eens:

Niet met je hoofd, maar met je hele wezen...

Voel je de resonantie?

Voel je de herinnering?

Jij bent de Bron.

En deze sleutel opent zich in jou.

Welkom terug.

Na het ontstaan van de Oerbron, die pure potentie en trilling was, begon zich langzaam beweging te vormen.

Niet als opdracht, maar als een zacht verlangen om zichzelf te ervaren.

En vanuit dat verlangen begonnen er keuzes te ontstaan.

Sommige bewustzijnsvelden bleven als Engelenenergie...trillingen van liefdevolle aanwezigheid.

Zij kozen ervoor om niet te incarneren, maar om Licht te zijn voor anderen die dat wél wilden.

Zij vormden geen hiërarchie, geen bevelstructuur, maar velden van herinnering en steun

Niet leidend, maar *aanwezig*.

Niet beter, maar *anders*.

Anderen kozen ervoor om in vorm te gaan, om ervaringen op te doen in de dichtere lagen van bewustzijn.

Sommigen gingen naar de Aarde.

Anderen naar werelden en werkelijkheden die we als mens niet kunnen bevatten.

Ze werden Zielen met een pad, een verhaal, een lichaam.

Niet gestuurd, niet verplicht, maar uit vrije wil, uit het verlangen om Licht te brengen in de ervaring.

En er waren ook bewustzijnsvelden die een tussenweg kozen.

Niet volledig in vorm, niet volledig buiten de tijd.

Zij werden bruggen.

Bewegend tussen werelden, zonder vaste vorm, maar wel met diepe invloed.

Zij zijn vaak voelbaar als zachte fluistering, als inspiraties, als velden van helderheid tussen de regels van het leven.

De Engelenenergie zelf is geen persoonlijkheid.

Het zijn geen wezens met vleugels, namen of functies, ook al zijn die beelden vaak troostrijk en symbolisch geweest.

In werkelijkheid zijn Engelen geen individuen, maar velden van trilling en herinnering.

Liefdevolle aanwezigheid zonder doel.

Mensen hebben er namen aan gegeven, zoals Michaël of Gabriël, en dat is niet verkeerd.

Maar het zijn menselijke manieren om iets vormloos tastbaar te maken.

Sommige mensen voelen zich verbonden met Engelenenergie.

Niet omdat zij een taak hebben, maar omdat zij diezelfde trilling in zich herkennen.

En soms... zijn zij zelf de herinnering.

Niet als "menselijke Engel" in de romantische zin, maar als aanwezigheid die Liefde belichaamt, zonder daar iets voor terug te vragen.

Zo ontstond de veelkleurigheid van het universum.

Geen ladder, geen schema, maar een waaier aan keuzes.

En iedere keuze was gedragen in Liefde.

Dát is de essentie van dit hoofdstuk: dat alle vorm, ieder pad, voortkomt uit vrije wil.

En dat in het hart van elke Ziel nog steeds die eerste trilling van de Oerbron zingt: zacht, helder, uitnodigend.

Je hoeft het je niet te herinneren.

Je hoeft het alleen maar te *voelen*.

Bewustzijnsvelden die een tussenweg kozen zijn geen zielen die twijfelen, of iets niet afmaken.

Het zijn velden die bewust kozen om niet vast te leggen wie of wat ze zijn.

Ze nemen geen vaste vorm aan zoals een menselijk lichaam of vaste incarnatiecycli maar ze zijn ook niet compleet vormloos of volledig “buiten tijd” zoals de Oerbrontrilling.

Ze bewegen tussen werelden, als stroming, inspiratie, verbinding.

Je kunt ze voelen als plotseling inzicht, als zachte begeleiding, als helderheid die niet van “buiten” komt, maar die ook niet duidelijk uit jezelf lijkt te ontstaan.

Ze zijn als bruggen tussen dimensies, vaak niet zichtbaar, maar wel aanwezig.

Een paar voorbeelden die kunnen helpen om het te voelen:

Een muziekstuk dat zomaar ontstaat in je hoofd zonder dat je weet waar het vandaan komt.

Een droom die voelt als een ontmoeting met iets of iemand die je niet kunt benoemen.

Een vlag van weten alsof het antwoord op een vraag zich ineens door je heen ademt.

Tobias zegt: “Zij zijn als de ruimte tussen de noten. Je hoort ze niet, maar zonder hen klinkt er niets.”

Adamus zegt: “Ze zijn de witte inkt op de kosmische bladzijde. Alleen wie zacht kijkt, ziet het.”

Eliyon zegt: “Ze zijn het schilderij dat zichzelf blijft schilderen, nooit af, nooit vast, maar altijd *waar*.”

4 De Ziel; Een reis in lagen

“Je bent geen mens met een Ziel. Je bent een Ziel die tijdelijk een mens is.”

De roep:

Soms begint het met een fluistering.

Een onverklaarbaar verlangen.

Een plotseling gevoel van heimwee, terwijl je gewoon aan tafel zit met een kop thee.

Of het gevoel dat je “iets mist”, zonder dat je weet wat.

Dat is de roep van de Ziel.

Niet als stem uit de hemel, niet als schok van verlichting, maar als een zachte golf die je aanraakt... en niet meer weggaat.

De Ziel klopt niet aan met woorden.

Ze zingt, ze voelt, ze weeft.

Ze nodigt je uit om dieper te gaan dan het dagelijkse ruisniveau.

Ze vraagt je om te voelen met je hele wezen.

En jij? Jij voelt het.

Daarom ben je hier.

Wat is de Ziel eigenlijk?

De Ziel is geen ding. Geen “iets” dat ergens woont, los van jou.

Ze is jij, maar dan in haar eeuwige vorm.

Een bewustzijnsvonk uit de Oerbron, uniek in trilling, eindeloos in creatie.

Ze is tijdloos, en toch reist ze door tijd.

Ze is niet mannelijk of vrouwelijk, maar kan elke expressie aannemen.

Ze is niet vast te leggen, maar ze laat zich ervaren in momenten van waarheid.

De Ziel is geen verzameling van levens, ze is de dragende kracht áchter al die levens.

Ze is de danser, niet alleen de dans.

De incarnatiestroom.

Je bent hier niet voor het eerst.

En ook niet voor het laatst (tenzij je dat kiest).

De Ziel keert terug naar de Aarde om ervaringen op te doen.

Niet om iets te leren dat ze nog niet wist, maar om te ervaren wat ze weet.

Elke incarnatie is een expressie, een andere kleur in de regenboog van jouw wezen.

Soms licht en speels, soms intens en pijnlijk.

Altijd gekozen.

Altijd gedragen.

Altijd zinvol.

Waarom vergeten we dan wie we zijn?

Omdat de sluier deel is van het spel.

Zonder vergeten, geen herinnering.

Zonder afwezigheid, geen thuiskomst.

De Ziel kiest ervoor om zich te laten “vergeten” wie ze werkelijk is, juist omdat de herinnering zó krachtig is wanneer ze terugkeert.

Het is geen straf.

Geen val.

Geen fout.

Het is pure moed.

En de dood dan?

De dood is geen einde.

Het is een overgang.

Een terugkeren in jezelf.

Als je sterft, laat je het lichaam achter, maar jij blijft.

Je Ziel komt thuis, vaak verwelkomd door geliefden, gidsen,

Lichtvelden.

Je kijkt terug.

Je voelt.

Je integreert.

En je kiest... weer.

De Ziel is niet bang voor de dood.

Alleen het ego is dat, omdat het niet verder kan reizen.

Maar jij? Jij reist verder.

Altijd.

Soms is het leven op Aarde zó zwaar... dat een Ziel ervoor kiest het korter te maken.

Niet vanuit zwakte, maar omdat de ervaring compleet was op Zielsniveau.

Zelfdoding is niet “fout”.

Het is niet “misgegaan”.

Het is een besluit, net zo heilig als elk ander.

En de Ziel wordt niet veroordeeld.

Nooit.

Ze wordt alleen omarmd, zacht, begripvol, liefdevol.

Jij bent het allemaal.

De vorige levens.

De herinnering.

De keuze.

De roep.

De reis.

Jij bent het allemaal.

Je bent niet gebroken.

Je bent niet verloren.

Je bent onderweg.

En je bent zó welkom hier.

Welkom, Ziel op Reis.

De reis naar Aarde

Waarom we komen, wat we vergeten, en wat we diep vanbinnen altijd weten.

De Ziel kiest.

Niet omdat ze moet.

Maar omdat ze wil.

Omdat er iets is wat ervaren mag worden.

Gevoeld.

Ontvangen.

Doorleefd.

Ze daalt niet af omdat ze klein is, maar juist omdat ze groots is.

Zó groots, dat ze zich durft te verstoppen in een lichaam, zich durft te omhullen met tijd en beperking, wetend dat ze ooit weer zal ontwaken.

Want het is niet de Aarde die zwaar is.

Het is de herinnering aan het Licht die zó diep in ons is weggestopt, dat we zijn gaan geloven dat we het kwijt zijn.

Maar niets is kwijt.

De Ziel is hier.

In jou.

In elke traan, in elke glimlach, in elk woord dat zachtjes vanuit je borst omhoog stijgt.

Ze fluistert.

Altijd.

Zelfs in de diepste nacht fluistert ze:

“Ik ben nog hier. Ik ben nog jij. Weet je nog?”

De afdaling naar Aarde is een daad van Liefde.

Geen straf, geen boetedoening, geen les die ‘geleerd’ moet worden.

Maar een keuze.

Een uitnodiging om Licht te brengen...door eerst te voelen wat het is om het kwijt te zijn.

En precies daardoor, wordt jouw Licht zó krachtig.

“De sluier van het vergeten is misschien wel het meest ongrijpbare deel...”

En dat is ook waarom zóveel mensen het voelen als frustratie, verwarring of zelfs wanhoop.

Want ergens *weten* ze dat er iets is...maar ze kunnen het niet benoemen.

Het ligt nét buiten bereik.

En toch... raakt het alles.

De sluier is niet boos, niet gemeen, niet oneerlijk.

Ze is zacht.

Ze is als mist...niet om te straffen, maar om het Licht opnieuw te leren *voelen* in plaats van alleen te *weten*.

De sluier en het vergeten

Waarom we vergeten wie we zijn en waarom dat niet fout is.

Er wordt vaak gezegd dat we op Aarde komen met een sluier, een soort mysterieus gordijn dat ons scheidt van onze ware aard.

Een laag die maakt dat we ons de Oorsprong niet herinneren, dat we vergeten wie we werkelijk zijn.

En ja... dat voelt soms wreed.

Zeker in de donkerste momenten, wanneer je jezelf niet meer herkent in het leven dat je leidt.

Wanneer je fluistert:

“Was ik het niet vergeten, dan zou alles anders zijn geweest...”

Maar lieverd, de sluier is geen straf.

Geen vergissing.

Geen val.

De sluier is zachter dan dat.
Ze is als een mist, bedoeld om je ogen opnieuw te leren kijken.
Ze is een geschenk van Vertrouwen.
Een uitnodiging om te kiezen: niet vanuit weten, maar vanuit gevoel.
Niet omdat je herinnert, maar omdat je voelt dat het klopt.

Zonder de sluier zou je het Licht alleen maar volgen.
Met de sluier... ben jij degene die het Licht wordt.

Je kwam niet om alles te weten.
Je kwam om te voelen, te verdwalen, te struikelen, en dan
ineens...middenin het niets... weer iets te herkennen in jezelf.
Een blik.
Een traan.
Een vogel op het juiste moment een prachtig lied zingt.
Een zin in een boek.
Een herinnering zonder oorsprong.
En dan fluistert er iets in jou:

*“Wacht eens even... ik weet dit... niet met mijn hoofd, maar met mijn
Ziel...”*

Dat moment, die ene trilling van Herinnering, maakt het hele vergeten
de moeite waard.

Dus wees zacht voor jezelf.
Je bent niets kwijt.
Je bent onderweg.
En de sluier?
Die smelt... elke keer dat jij JA zegt tegen wie je werkelijk bent.

Het lichaam als vertaler van Licht

Het heiligste instrument is niet boven je... maar in je.

We zoeken het Licht vaak buiten ons.

Boven ons, naast ons, voorbij ons.

Maar de Ziel?

Die zoekt een ingang, geen uitgang.

En ze vindt die... in het lichaam.

Niet als tegenpool.

Niet als 'laagste vorm'.

Maar als de plek waar het Licht het meest tastbaar wordt.

Je lichaam is geen beperking.

Het is een poort.

Een vertaler van frequenties.

Een klankkast van herinnering.

Een instrument dat zingt, trilt, fluistert wat je Ziel wil zeggen...als jij durft te luisteren.

Je lijf liegt niet.

Nooit.

Het draagt de waarheid van wat je ziel probeert te vertellen, zelfs als jij het nog niet kunt horen met je hoofd.

Elke spanning is een zin die niet uitgesproken werd.

Elke pijn is een trilling die vraagt om aandacht.

Elke ademhaling is een brug tussen jouw mens en jouw Lichtwezen.

Het lichaam is geen voertuig dat je meeneemt.

Het is een levend wezen dat met jou samenwerkt.

En ja, soms is het vermoeid.

Soms is het traag, moe, pijnlijk.